

parlamentariff Parti, med samme Ret som de Herrer paa deres Side, vi staa ikke som de Overvundne. De Herrer kunne sammen med deres Allierede overstemme os som for tre Aar siden, men derfor ere vi ikke overvundne; vi have klart, haaber jeg, viist de Herrer, at vi ikke, hverken da eller nu, hverken under den parlamentariff Kamp's Tid eller nu under Forhandlingernes Tid, svigte vort Ord, vi tør staa ved, hvad vi sige. De Herrer have slet intet Krav paa yderligere Garantier fra vor Side, og jeg betragter enhver Fordring herom som — ja, jeg skal ikke nærmere karakterisere den, men det beder jeg de Herrer være opmærksomme paa, at, behøve de Herrer ikke os til en Drøftelse, vil jeg gjentage, hvad min ærede Kollega fra Skjøge (Hørup) udtalte, at saa bliver det deres Ansvar. Vi ere til i en Forhandlingspolitik som en selvstændig Part, der har en selvstændig Mening, og vil man ikke tage mod de rimelige Betingelser, vi byde for en saadan Virksomhed, afbrydes den selvfølgelig, og de, der afbryde, have Ansvar. — Dernæst gif den ærede Ordfører over til en i Almindelighed holdt Lovtale over Landstingets Forslag. So mere han talte, forekom det mig imidlertid, at Lovtalen blev en Rigtale, thi det var jo soleklart, at, jo længere det ærede Medlem udviklede sin og sit Partis Stilling i Kraft af en Udentingsbeslutning, desto tydeligere maatte det jo være han, at desto nærmere kom han til det Standpunkt, at han slog dette sit Udentingsforslag ihjel. Forøvrigt undrede det mig meget, at han kunde være saa begejstret over det Forslag, der jo er meget forskjelligt fra hans eget. (Suel: Netop derfor!). Jeg vil gjerne foreslaa det ærede Medlem fra Nørresundby at lægge Baand paa disse Afbrydelser, det ærede Medlem kan vist faae Ordet efter mig og gjøre alle sine Bøger gjældende paa en fornøielig Maade. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem er meget optaget af denne Sag.

Formanden (R a b b e): Den ærede Taler har Ret i sin Begjæring om No; jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at afbryde Taleren.

Berg: Jeg forundrer mig altsaa over, at den ærede Ordfører kunde være saa fornøiet med dette Forslag, der jo fjerner sig yderligere fra

hans eget Standpunkt, og være saa glad ved et Forslag, der gaar længere bort fra Indrømmelser; det ærede Medlem holder ikke meget fast paa sine Standpunkter, siden han saa overmaade let kan antage nye. Alligewel er der dog en fjendelig Forskjel paa hans og vor Kjærlighed til Landstingets Forslag; jeg turde mene, at jeg nærer en langt større Kjærlighed til det end han med alle hans Lovtaler, thi som sagt, hvad føre alle hans Lovtaler til? Døden! Den Proces, jeg foreslaar, gaar derimod kun ud paa at kloroformere Forslaget, lade det opstaa i Landstinget, møde i Fællesudvalget som en ligeberettiget Faktor eller Dokument med det, vi vedtage, og saa lade de to forskjellige Standpunkter forsøge at møde hinanden. Dette forekommer mig i Virkeligheden at røbe en meget større Kjærlighed til Landstingets Forslag end det ærede Medlems Standpunkt faktisk udviser, men det lader jeg det ærede Medlem om; er han og Landstinget fornøiede med at faae holdt en Lovtale, der er en Rigtale med det Samme, var det Synd at berybe dem den Fornøielse. De faae høre Ansvaaret derfor. Nu vil jeg spørge den ærede Ordfører, hvad er egentlig hans og hans Partis Mening med denne Standning af Hærsagen? Thi det er en Standning af Hærsagen for denne Sæde. Jeg antager ikke, at der her i Thinget er den fjerneste Udfigt til, at man vil slutte sig til det af det ærede Medlem fra Præstø Amt's 1ste Valgkreds udtalte Saab om det Vidunderlige, at altsaa det maa staa klart for Enhver, at ved Forkastelsen af vort Forslag have de dermed afgjort og tilintetgjort Sagen for denne Samling. Det vilde være upassende at tænke sig andet, efter min Opfattelse, efter hele den Forhandling, denne Sag har faaet, og faaledes som den er sat op i hele den offentlige Mening. Men det betyder ikke blot nu at standse den, men det er selvfølgelig en Opfordring til ikke at forhandle denne Sag i de nærmeste Løder. Jeg siger i alt Fald for mit Bedkommende, at, afbryde de Herrer paa den Maade Forhandlingerne om denne Sag, da agter jeg for mit Bedkommende ikke at spille 9 Dage endfige 9 Maanedes paa at forhandle denne Sag med de Herrer; thi saa kunne de Herrer jo atter hitte paa, efter at et langt og meget surt Arbejde var gaaet forud, at faae et eller andet Lune — jeg vil ikke sige Parol, det har jeg ikke Ret til at sige, det er jo